

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมคาราโอเกะ เพื่อพัฒนาการออกเสียงและความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะ และเพื่อศึกษาความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ โดยการใช้กิจกรรมคาราโอเกะ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 19 คน ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่สถาบันภาษานพรัตน์ อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการสอนโดยการใช้กิจกรรมคาราโอเกะ จำนวน 7 แผน ๆ ละ 3 คาบ ๆ ละ 60 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบวัดการออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นแบบวัดที่ให้ผู้เรียนทดสอบก่อนและหลังการใช้กิจกรรมคาราโอเกะ และทดสอบท้ายแผนที่ 2, 4 และแผนที่ 7 และแบบประเมินความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ เป็นแบบประเมินที่ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้น โดยเป็นแบบฝึกหัดการฟังในแต่ละแผน สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้การหาค่าร้อยละของคะแนนเต็ม แล้วนำมาเทียบกับเกณฑ์การตัดสินขั้นต้นที่ว่าผ่านเกณฑ์หรือไม่ผ่านในระดับใด และทำการทดสอบท้ายแผนการสอน โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับก่อนการเรียน นำคะแนนก่อนการเรียน และหลังการเรียนการใช้กิจกรรมคาราโอเกะมาทำการเปรียบเทียบ โดยนำคะแนนมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

1. คะแนนการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพิ่มขึ้น หลังการเรียนโดยการใช้กิจกรรมคาราโอเกะ
2. คะแนนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะ มีค่าสูงขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับความสามารถในการออกเสียงก่อนการเรียนภาษาอังกฤษ
3. คะแนนความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของผู้เรียนอยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ หลังการเรียนโดยการใช้กิจกรรมคาราโอเกะ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นที่สำคัญที่อาจนำมาอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

1. คะแนนในการออกเสียงภาษาอังกฤษ หลังจากได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละอยู่ที่ 57.26 ซึ่งเป็นคะแนนที่เพิ่มขึ้นก่อนการเรียนโดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะที่มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละอยู่ที่ 22.32 นอกจากนี้ยังพบว่า คะแนนของผู้เรียนนั้นมีพัฒนาการที่ดีขึ้นกว่าเดิมเมื่อได้รับการเรียนโดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะ โดยที่ระดับผลการเรียนคะแนนการออกเสียงของนักเรียนหลังจากผ่านการเรียนภาษาอังกฤษในแผนการสอนที่ 1-2 พบว่านักเรียน 17 คนคิดเป็นร้อยละ 89.47 มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ และเมื่อนักเรียนผ่านการเรียนภาษาอังกฤษในแผนการเรียนที่ 3-4 และ 5-7 พบว่าเหลือนักเรียนเพียง 3 คนคิดเป็นร้อยละ 15.79 เท่านั้นที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ นอกจากนี้ยังพบว่าเมื่อนักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะนานขึ้นทำให้นักเรียนมีการออกเสียงดีขึ้น โดยพบว่านักเรียน 9 คนคิดเป็นร้อยละ 47.37 มีผลการเรียนอยู่ในระดับพอใช้ และมีนักเรียน 1 คนคิดเป็นร้อยละ 5.26 มีผลการเรียนดีเยี่ยมเมื่อได้เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะ เป็นจำนวน 7 คาบ เนื่องจากเหตุผลบางประการดังต่อไปนี้

ประการแรก การเรียนโดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะ ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกออกเสียงซ้ำๆ ไปพร้อมกับการร้องเพลงตามผู้ร้องที่ปรากฏในคาราโอเกะ สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเลียนแบบเสียงให้ออกให้คล้ายคลึงกับผู้ร้อง แม้ว่าบางเสียงจะเป็นเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับคนไทยเช่น พยัญชนะเสียงไม่ก้อง (voiceless consonant) และพยัญชนะเสียงก้อง (voiced consonant) การออกเสียงท้าย (final sound) แต่เมื่อผู้เรียนได้รับการฝึกฝนซ้ำๆ จึงสามารถออกเสียงเหล่านี้ได้ ซึ่งผลงานวิจัยนี้สอดคล้องกับวิธีการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-lingual Method) วิธีดังกล่าว เน้นการเตรียมตัว การสร้างนิสัยและปรับนิสัย ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การฝึกฟัง การฝึกร้องใน การออกเสียง การฝึกออกเสียง เป็นต้น จุดเด่นของวิธีการสอนแบบฟัง-พูดก็คือ เน้นให้ผู้พูดสามารถออกเสียงแบบชาวต่างชาติ ไม่ว่าจะเป็น จังหวะในการออกเสียง การใช้น้ำเสียง การขึ้นลงของเสียง โดยใช้การฝึกแบบซ้ำๆ เพื่อให้เกิดเป็นนิสัย ในด้านกลวิธีการฝึกนั้น ยึดหลักสำคัญคือ การเลียนแบบ และการฝึกซ้ำทบทวน (Richards and Rodgers, 2001:50-53) จึงเป็นผลให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในการออกเสียงที่ดีขึ้นตามมาอีกด้วย

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้นำการออกเสียงพยัญชนะที่มีเสียงเดียวกัน แต่หลากหลายคำ (Tongue twister) มาเป็นตัวอย่างประกอบการฝึกการออกเสียง ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนมีความคล่องในการออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นมากขึ้น ทั้งนี้การฝึกในส่วนต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นในหน่วยเสียงพยัญชนะ

การออกเสียงหนักเบา และการลงน้ำหนักเสียงในระดับประโยค ผู้เรียนนั้นได้รับการฝึกแบบซ้ำๆ จนผู้เรียนเกิดความรู้สึกคุ้นชินกับเสียงนั้นๆ จึงสามารถออกเสียงดังกล่าวได้ โดยกิจกรรมการเรียนการสอนผู้วิจัยเน้นใช้เทคนิคต่างๆ ไม่ซับซ้อน มีการลำดับการสอนจากเสียงในระดับของพยางค์ก่อน จากนั้นค่อยๆ ฝึกออกเสียงในคำที่มีหลายพยางค์ ไล่ไปจนเป็น วลี ประโยค และถ้อยคำต่อเนื่อง เป็นบทสนทนา ที่มีความแตกต่างทางด้านน้ำเสียงเพื่อแสดงให้เห็นถึงเจตนาของผู้พูด ว่าต้องการใช้น้ำเสียงในการสื่อแบบใด ผู้รับสารจึงจะเข้าใจได้ตรงกัน ในขั้นตอนการฝึกร้องไปกับคาราโอเกะนั้น บางบทเรียนจะพบว่า มีดนตรีและทำนองเพลงที่ผู้ร้องต้นแบบนั้น ต้องร้องในจังหวะที่เร็ว เป็นผลทำให้ผู้เรียนไม่สามารถร้องตามได้ทันเช่นผู้ร้อง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงให้ผู้เรียนร้องเน้นเฉพาะตัวคำที่ต้องการให้ผู้เรียนฝึกในบทเรียนนั้นๆ โดยที่ไม่ต้องร้องตามไปทุกตัวอักษร ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝน และร้องตามผู้ร้องได้

ทั้งนี้ ก็ยังคงมีเสียงที่ค่อนข้างยากสำหรับผู้เรียน อย่างเช่นเสียง /th/ ทั้งแบบเสียงก้อง (voiced) และเสียงไม่ก้อง (voiceless) เนื่องจากเสียงดังกล่าวนี้ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย เสียงดังกล่าวจึงเป็นสิ่งที่ค่อนข้างใหม่สำหรับผู้เรียนดังนั้นเมื่อมีเสียงนี้ปรากฏขึ้น ผู้เรียนจึงยังไม่สามารถออกเสียงที่ถูกต้องได้ แม้ว่าตอนฝึกจะสามารถออกเสียงนี้ได้ถูกต้อง แต่เมื่อต้องออกเสียงร่วมกับคำอื่นๆ ในประโยค จึงเกิดการผิดพลาดไป เนื่องจากยังคงไม่คุ้นเคยกับการออกเสียงแบบถูกต้องดังที่ได้สอนไป

ประการที่สอง การเรียนโดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะ ช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกเพลิดเพลินและผ่อนคลายไปกับบทเรียน แม้ว่าบางบทเรียนจะเป็นสิ่งที่ยากสำหรับผู้เรียน แต่เพราะคาราโอเกะถือเป็นบทเพลงที่ทำให้บรรยากาศการเรียนมีชีวิตชีวา มากกว่าการนั่งเรียนแบบปกติที่พบในห้องเรียนทั่วไป จากการนำเพลงมาใช้ประกอบการสอนเพื่อช่วยลดความวิตกกังวลแก่ผู้เรียนนั้น สอดคล้องกับสมมติฐานเรื่อง The Affective Filter Hypothesis ของ Krashen (1986) กล่าวว่า ความวิตกกังวลเป็นตัวแปรที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง ถ้าผู้เรียนเกิดแรงจูงใจสูง มีทัศนคติด้านบวกต่อการเรียนภาษา ก็จะส่งผลต่อการเรียนได้ดี ดังนั้นการจัดกิจกรรมในชั้นเรียน ผู้สอนต้องจัดบรรยากาศที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกที่ดีต่อการเรียน จากการที่ผู้เรียนได้ฟังเพลงไปพร้อมๆ กับการเรียนจึงช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกไปกับบทเรียนมากขึ้น สังเกตได้จากเวลาที่ผู้เรียนไม่เกิดความกระตือรือร้นเท่าที่ควรขณะที่ผู้วิจัยดำเนินการสอนในขั้นแรกของการให้ข้อมูล แต่หลังจากที่ผู้วิจัยให้ผู้เรียนได้ฝึกการออกเสียงไปพร้อมๆ กับคาราโอเกะนั้น ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นมากขึ้น ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน ในการฝึกการออกเสียงมากกว่า การได้รับการฝึกในชั้นต้นทั้งนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกวรินทร์ สุขเกตุ (2550) ในการใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมความสามารถ

ทางการพูดภาษาอังกฤษและความรู้ด้านศัพท์ ซึ่งพบว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลง นั้น มีความสามารถทางการพูดอยู่ในระดับดี ซึ่งสิ่งสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนอยากที่จะแสดงออกนั้นก็ คือ เพลงซึ่งทำให้ผู้เรียนผ่อนคลาย และสนุกไปกับจังหวะของดนตรี ครุสนุกกับการสอน ผู้เรียน สนุกกับการเรียน ทั้งผู้สอนและผู้เรียนจึงมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน จึงทำให้เรียนรู้ได้ดีตามหลักทฤษฎี ที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น

2. คะแนนความเข้าใจในการฟังของผู้เรียนที่ได้เรียนโดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะ อยู่ใน ระดับผ่านเกณฑ์ โดยโดยนักเรียน 13 คนคิดเป็นร้อยละ 68.42 มีผลการเรียนความเข้าใจในการฟัง ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีมาก รองลงมา มีนักเรียนจำนวน 2 คนคิดเป็นร้อยละ 10.53 มีผลการเรียน อยู่ในระดับดี และนักเรียนจำนวน 2 คนคิดเป็นร้อยละ 10.53 มีผลการเรียนอยู่ในระดับดีเยี่ยมและ ปานกลาง สรุปได้ว่า การใช้กิจกรรมคาราโอเกะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ เนื่องจากเหตุผลบางประการต่อไปนี้

ประการแรก การเรียนโดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะ ถือเป็นรูปแบบหนึ่งของภาพยนตร์ เนื่องจากว่าคาราโอเกะที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการเรียนการสอนนั้น มีภาพของมิวสิควิดีโอที่สอดคล้อง กับเนื้อหาที่อยู่ในเพลงนั้นๆ เรื่องราวที่ได้ถ่ายทอดออกมาจึงเป็นตัวช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ เนื้อหาของเพลงที่ได้ฟังมากยิ่งขึ้น ดังงานวิจัยของ อรพรรณ สุธาพันธ์ (2551) ที่ใช้กิจกรรมการเรียน โดยใช้ภาพยนตร์เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ และการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ที่ พบว่า นักเรียนสามารถคาดเดาเหตุการณ์ได้จากภาพที่เห็นไปพร้อมๆกับการฟัง ซึ่งสอดคล้องกับ Canning and Wilson (2000) กล่าวว่า ภาพยนตร์ช่วยให้ผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาเข้าใจได้โดยไม่ต้อง ใช้ความช่วยเหลือทางด้านภาษา เพราะเกิดปฏิสัมพันธ์โดยการใช้ท่าทาง ทางสายตา และการ แสดงออกทางสีหน้า ดังนั้นการที่ผู้เรียนได้ยินเสียงเพลงประกอบกับภาพของเรื่องราวที่ปรากฏอยู่ ในมิวสิควิดีโอ จึงช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาของเพลงได้ ดังเช่นผลการศึกษาผลของการใช้ ภาพในการฟังเพื่อความเข้าใจของ Seo (2001) พบว่าการใช้ภาพเป็นสื่อสำหรับการฟังนั้นมีผลในเชิงบวก ซึ่งช่วยทำให้ผู้เรียนนั้นฟังแล้วเข้าใจความหมายได้ง่ายขึ้นทั้งนี้ภาพเหล่านั้นต้องสัมพันธ์กับ ข้อมูลที่ให้ฟังเช่นกัน จึงจะสามารถช่วยทักษะทางการฟัง

นอกจากคาราโอเกะจะถือเป็นรูปแบบหนึ่งของภาพยนตร์แล้วนั้น ทั้งนี้คาราโอเกะยังมีตัวหนังสือขึ้นแสดงให้เห็นปรากฏบนหน้าจอ ซึ่งถือเป็นตัวช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจจากการฟัง ภาษาอังกฤษมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ สราวุธ ชาชุมวงศ์ (2544) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ด้าน การฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังจากที่ได้เรียน โดยวิธีทัศน์ที่มีตัวอักษรบรรยาย สูงกว่าก่อนการ เรียน โดยวิธีทัศน์ที่มีตัวอักษรบรรยาย ทั้งนี้เนื่องจากว่า สื่อวิธีทัศน์ที่มีตัวอักษรบรรยาย สามารถทำ

ให้นักเรียนสนใจ มีจิตใจจดจ่อกับงานที่เรียนรู้อยู่ ช่วยลดความตึงเครียดขณะเรียน นักเรียนสามารถมองเห็นภาพไปพร้อมๆกับการได้ยินเสียง ซึ่งช่วยทำให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่ฟังได้ดีขึ้น โดยนักเรียนไม่ต้องอาศัยการคิดหรือจินตนาการขึ้นมาเอง เนื่องจากภาพเคลื่อนไหวช่วยสื่อความหมาย รวมทั้งการได้ยินเสียงที่สมจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อชนิดนี้สามารถจำลองสถานการณ์จริงให้เกิดขึ้นในชั้นเรียน นอกจากนี้ สื่อวีดิทัศน์ที่มีตัวอักษรบรรยาย ทำให้นักเรียนเข้าใจจดจำข้อมูลทางภาษา และเรื่องราวได้เป็นอย่างดี โดยนักเรียนไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับการพูดที่มีอัตราความเร็วเป็นธรรมชาติของเจ้าของภาษา เนื่องจากนักเรียนสามารถมองเห็นภาพไปพร้อมๆกับการได้ยินเสียง ดังงานวิจัยของ Medina (1990) ที่ศึกษาการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการเล่าเรื่องโดยมีรูปภาพประกอบและกลุ่มที่เรียนโดยไม่มีรูปภาพประกอบ พบว่ากลุ่มที่เรียนโดยมีรูปภาพประกอบมีการเรียนรู้และจดจำคำศัพท์ทั้งระยะสั้นและระยะยาวสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยไม่มีรูปภาพประกอบ

ประการที่สอง การใช้กิจกรรมคาราโอเกะกับการฟังนั้นสามารถทำให้เกิดกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การสอนคำศัพท์โดยให้ผู้เรียนจับคู่คำศัพท์กับรูปภาพ จับคู่คำศัพท์กับความหมาย การทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับเรื่องราวที่ปรากฏอยู่ในบทเพลงของคาราโอเกะนั้นๆ เพื่อวัดความเข้าใจในการฟังของผู้เรียน นอกจากนี้การนำเนื้อเรื่องในบทเพลงมาโยงเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของผู้เรียนก็เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในบทเรียนเพิ่มมากขึ้นทั้งนี้บทเพลงคาราโอเกะแต่ละเพลงที่ใช้นั้นเป็นเพลงร่วมสมัย ที่มีเนื้อหาน่าสนใจ ดึงดูดความสนใจของระดับผู้เรียนเป็นอย่างดี ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนขณะฟังพบว่า เนื้อหาและบทเพลงที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับความรักของชายหญิงวัยรุ่นและจังหวะดนตรีที่ค่อนข้างเร็ว จะดึงดูดความสนใจของผู้เรียนมากกว่าบทเพลงที่มีจังหวะและทำนองเรื่อยๆ ไปด้วยกับเนื้อเรื่องในมิวสิกวิดีโอ เมื่อผู้เรียนพบว่าเนื้อเรื่องและดนตรีมีสิ่งดึงดูดจึงทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการศึกษา และตั้งใจฟังและพยายามที่จะตอบคำถามและทำคะแนนจากแบบฝึกหัดได้ดี

ดังนั้น โดยสรุปแล้ว ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้กิจกรรมคาราโอเกะ สามารถพัฒนาการออกเสียงและความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยการใช้กิจกรรมการออกเสียงเพื่อพัฒนาการออกเสียงและความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 การจัดกิจกรรมการออกเสียงภาษาอังกฤษ จำนวนผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญหากมีจำนวนผู้เรียนในจำนวนที่มากเกินไป จะทำให้การดูแลเรื่องความถูกต้องของการออกเสียงนั้นทำได้ไม่ทั่วถึง ในขณะที่ผู้สอนกำลังให้ความสนใจกับผู้เรียนคนหนึ่ง ผู้เรียนคนอื่นๆ จะเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายได้ หากต้องรอคอยเป็นเวลานาน

1.2 ผู้สอนต้องอดทน และเข้าใจธรรมชาติของผู้เรียนแต่ละคน เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความสามารถไม่เท่ากัน อย่างเช่น ผู้เรียนเพศชาย ส่วนใหญ่จะมีความสามารถด้านภาษาน้อยกว่าผู้เรียนเพศหญิง ผู้สอนจึงต้องคอยสนับสนุนให้กำลังใจ และเอาใจใส่ผู้เรียนอย่างทั่วถึง เพื่อไม่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางด้านภาษาเกิดความวิตกกังวล

1.3 กิจกรรมในห้องเรียนควรเป็นกิจกรรมที่หลากหลาย รวมถึงการใช้สื่อประกอบการสอนต้องมีความหลากหลายเช่นกัน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน อีกทั้งกิจกรรมในแต่ละครั้ง ควรสอดคล้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนจะสามารถนำออกไปใช้ได้จริง

1.4 การสอนการออกเสียงนั้น ผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนอย่างซ้ำๆ ถึงแม้ว่า จะมีการสอนแบบเสียงอันใหม่ แต่ไม่ควรละทิ้งการฝึกฝนแบบเสียงที่ได้เคยสอนไปแล้ว หรือทำการสอนในรูปแบบของ วัฏจักรหมุนเวียนซ้ำๆ อยู่เสมอ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถจดจำการออกเสียงทุกแบบเสียงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นกิจกรรมที่ต้องอาศัยเวลาหากต้องการพัฒนาให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง ตามเจ้าของภาษา การฝึกจึงต้องใช้ระยะเวลานานขึ้น เนื่องจากระยะเวลาในการดำเนินวิจัยในครั้งนี้ใช้เวลาเพียง 7 สัปดาห์ ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนสั้น อาจทำให้ทักษะการออกเสียงนั้น พัฒนาไปในระดับไม่มากเท่าที่ควร หากผู้เรียนได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลานาน จะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถที่พัฒนาขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

2.2 การเลือกใช้เพลงที่จะนำมาฝึกการออกเสียง ควรเป็นเพลงที่ผู้เรียนเกิดความสนใจ โดยผู้วิจัยอาจต้องทำการสำรวจรูปแบบเพลงที่ผู้เรียนต้องการ ก่อนการจัดแผนการสอนในแต่ละครั้ง

2.3 ควรทำการศึกษาการใช้กิจกรรมคาราโอเกะเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษในทักษะด้านอื่นๆ และทำการศึกษาร่วมกับตัวแปรอื่นๆ เช่น อายุ เจตคติ และความวิตกกังวลที่มีผลต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษหรือไม่ แล้วนำผลการศึกษามาประยุกต์ใช้ในการเรียนรู้ของผู้เรียนต่อไป